

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုနိုးစေ

မနွမ်းခြေခက်တဲ့သည်းဦးပန်း

ဝန် • ဒီ • နို • ၁၈၈၆

အခန်း(၁)

‘အင်း... ဒီခြံကြီးနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို ငါ ရောက်ခဲ့တာ ခြောက်လတောင် ရှိသွားပြီပဲ...’

‘ငါ့ဘဝမှာ အပူအပင်ကင်း ပင်ပန်းခြင်းကင်းပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတာ ခြောက်လတောင် ရှိသွားပြီပဲ...’

‘အချိန်တွေက ကုန်မြန်လိုက်တာနော်...’

‘ခြောက်လဆိုတာ ခဏလေး ကုန်သွားတာပဲ’

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ နုနုသွယ်သွယ်ချောချော လှလှမိန်းမငယ်လေး သက်ထားခင်သည် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲမှာ ရပ်လျက် အေးမြပြီး ပန်းရနံ့တွေနှင့် ထုံသင်းနေသော လေပြည်လေးကို တဝှူ့ရှိုက်ရင်း နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သော အိမ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဇာပဝါပါးပါးလေး အုပ်ဆိုင်းထားသလို နှင်းမှုန်တွေဖြင့် ကာရံထားသော မှုန်ပြပြ အိမ်ကြီးကို ကြည့်ကာ တစ်ယောက်တည်း တွေးတောနေသည်။ ။

‘သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ သူတွေရဲ့ အိမ်မှာ နေရပေမယ့် ငါ့ဘဝက ပြည့်စုံအေးချမ်းလိုက်တာ’

လေပြည်လေးကို တစ်ဝှူ့ရှိက်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ။

‘ဘာမြိုင်က နီးဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး’

ထိုသို့တွေးပြီး မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ။ သည် အချိန်မှာ အိမ်ထဲမှာ အသေအချာ နီးနေမည့်သူက တစ်အိမ်လုံးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ချက်ပြုတ်ပေးနေသော ဒေါ်ထွေးပါ။

ဒေါ်ထွေးရှိနေမည့် မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ သက်ထားခင်က လျှောက်သွားသည်။ ။

‘ဟော သက်ထားလေး စောစောနီးနေတာလား’

သက်ထားခင်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် နံနက်စောစောစာ ချက်ပြုတ်နေသော ဒေါ်ထွေးက ပြုံးချိုစွာ လှမ်းမေးသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးထွေး သက်ထား စောစောနီးတာနဲ့ ခြံထဲမှာ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေတာပါ’

‘လမ်းလျှောက်ရင်း ရန်ကုန်ကို လွမ်းနေတာလား’

‘မလွမ်းပါဘူး ကြီးကြီးထွေးရယ်။ ရန်ကုန်မှာ လည်း လွမ်းစရာ မရှိပါဘူး’

‘အဲ့လိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကြီးကြီးထွေးက သက်ထားလေးကို ဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေစေချင်တာ’

‘တစ်သက်လုံးတော့ နေလို့ ဘယ်ရမလဲ ကြီးကြီးထွေးရယ် အဘမြိုင်ရဲ့ စာအုပ်ပြီးရင် သက်ထားရဲ့ အလုပ်လည်း ပြီးပြီလေ အလုပ် မရှိရင် ပြန်ရမှာ ပေါ့’

‘သက်ထားလေး ပြန်ရင် ကြီးကြီးထွေးတွေ နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး
။ ဘကြီးတင်ကလည်း သက်ထားလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီကွယ့်’

‘သက်ထားကလည်း မိဘမဲ့တစ်ယောက်မို့ မိဘလို မေတ္တာတွေ ပေး
နေတဲ့ ဘကြီးတင်နဲ့ ကြီးကြီးထွေးကို သံယောဇဉ်ကို ဖြစ်နေပါပြီ’

‘တစ်သက်လုံး ကြီးကြီးထွေးတို့ နဲ့ နေလိုက်ပါလားကွယ်’

မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စကို ဒေါ်ထွေးက ပြောနေသဖြင့် သက်ထားခင်က
ငွေငွေလေး ပြုံးပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်သည် ။

‘ကဲပါ... သက်ထားလေးရယ်။ မခွဲခွာရရင် ခွဲခွာမယ့် အကြောင်း
တွေကို မပြောနဲ့ တော့နော်’

ဒေါ်ထွေးက သူ့စိတ်ကို သူဖြေပြီး သက်ထားခင်ကို ပြုံးချိုစွာ ကြည့်
လိုက်သည် ။

‘ကြီးကြီးထွေး ကော်ဖီဖျော်ပြီးပြီ။ ဒီမှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ လုပ်ထားတ
ယ်။ ပူပူနွေးနွေးစားလိုက်ဦး’

‘အတော်ပဲ။ သက်ထား ဗိုက်ဆာနေပြီ ကြီးထွေးရဲ့ ’

ဒေါ်ထွေး ပြင်ဆင်ပေးသော နံနက်စာကို သက်ထားခင်က အားပါး
တရ စားလိုက်သည် ။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ တစ်ပန်းကန်မ ကုန်သွားသည် ။

‘စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ’

‘ထပ်ယူဦးလေ’

‘တော်ပြီ ကြီးကြီးထွေး သက်ထား ဗိုက်ပြည့်သွားပြီ’

သက်ထားခင်က စားသောက်ပြီးသား ပန်းကန်တွေကို စတီး ရေ
ဆေးကန်ဆီသို့ ယူသွားသည် ။

‘ပန်းကန်တွေထားခဲ့ ကြီးကြီးထွေးဆေးမယ်’

‘ရပါတယ် သက်ထား ဆေးလိုက်ပါ့မယ်’

‘ထားခဲ့ပါဆိုကွယ်’

‘ကြီးကြီးထွေးကလည်း သက်ထား အားနေတာ။ ဒီလောက်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်’

သက်ထားခင်က ပန်းကန်တွေကို ဆေးရင်း ဒေါ်ထွေးကို ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ကြီးကြီးထွေးက သက်ထားကို ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းတော့၊ ကြာတော့ သက်ထားက ငပျင်းမလေး ဖြစ်သွားတော့မယ်’

‘ပျင်းလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ကြီးကြီးထွေးက အမြဲလုပ်ပေးမှာ ပေါ့’

ဒေါ်ထွေးရဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကို သိရလေ ကျေးဇူးတင်ရလေပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘများ ဆုံးပါးသွားသော သက်ထားခင်သည် မိဘမေတ္တာ ငတ်ခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်ထွေးတို့ လင်မယားက သူ့လိုအပ်သော မေတ္တာတွေကို ပြည့်ဝစွာပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပြီး သူတို့ ကို သက်ထားခင်ကလည်း အလွန်ချစ်ခင်နေပါပြီ။

‘အဘမြိုင် နိုးပြီလား၊ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်’

‘အေး... အေး နိုးရင်လာပြော။ စားစရာ လာပို့ပေးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သက်ထားခင်က အောက်ထပ် အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသော ဦးသာမြိုင်ရဲ့ အခန်းကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဦးသာမြိုင်ရဲ့ စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို အသာလေး တွန်းဖွင့်ခဲ့သည်။ ။

ညအိပ်မီးရောင်ဖျော့ဖျော့လေးရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ အခန်း
ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းကြီးရဲ့ အလယ်မှာ ရှိနေသော ခုတင်ဆီသို့
အကြည့်ကို ပို့လိုက်သည်။ ။ ဦးသာမြိုင်က ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်
သည်။ ။

ပြတင်းပေါက်အနားဆီသို့ ခြေသံလုံလုံနှင့် လျှောက်သွားသည်။ ။ အခ
န်းဆည်းစကို အသာလုပ်ပြီး ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်နိုင်သည်။ ။

သက်ထားခင်ရဲ့ အတွေးတွေက ဖြစ်ပြီးခဲ့သော အတိတ်ကာလဆီသို့
ပျံ့လွင့်သွားသည်။ ။

အခန်း (၂)

သက်ထားခင်သည် မိဘနှစ်ပါးဆုံးသွားပြီးကတည်းက ဦးလေးရဲ့ အိမ်တွင် မှီခိုနေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ ။

မိဘများ ထားခဲ့သော အနည်းအကျဉ်းဖြစ်သည့် ငွေကြေးဖြင့် ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်သင်ခဲ့သည်။ ။ ဘွဲ့ရပြီး Secretary ခေါ်သော အတွင်းရေးမှူး သင်တန်းကို တက်ခဲ့ပြီးမြောက်ပြီး အလုပ်ကို ရှာခဲ့သည်။ ။

တစ်နေ့မှာ သင်တန်းသို့ အလုပ်ရှာရင်း အပြန်မှာ ဝင်ခဲ့သည်။ ။ သင်တန်းဆရာက သူ့ကို တွေ့သည် နှင့် ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

‘ဟာ အတော်ပဲ သက်ထားခင်၊ မင်း ရောက်လာတာ ဟန်ကျလိုက်တာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာ’

‘မင်းအတွက် သင့်တော်မယ့် အလုပ်တစ်ခု အဆက်အသွယ် ရလို့ ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား။ ဘယ်မှာ လုပ်ရမှာ လဲ ဆရာ’

သက်ထားခင်က ဝမ်းသာအားရ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနှင့် ဆရာကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

‘အခုပဲ လားရှိုးက ဆရာရဲ့ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ သက်တင်စိုးဆီက ဖုန်းလာတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် အမြန်လိုတယ်လို့ ခေါ်ပေးပါတဲ့ ’

‘ဟုတ်လား ဆရာ’

‘သူက လွတ်လပ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တာ’

‘လွတ်လပ်တဲ့ သူ ဟုတ်လား’

သက်ထားခင်က နားမလည်စွာနှင့် ဆရာ့ကို ပြန်မမေးလိုက်သည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်။ သူ့အလုပ်က ခွင့်မပေးနိုင်သလို အလုပ်ကိုလည်း ဆုံး
အောင် လုပ်ရမှာ မို့ အနှောင်အဖွဲ့မရှိတဲ့ လွတ်လပ်သူကို လိုချင်တာ မိ
သားစု မရှိတဲ့ သူဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်တဲ့ ’

‘ဪ...’

‘သူပြောပြောချင်းပဲ ဆရာ့မျက်စိထဲမှာ သက်ထားခင်ကို မြင်လိုက်တယ်’

ဆရာက သက်ထားခင်ကို ကြည့်ပြီး အားတက်သရော ပြောသည်။ ။

‘သက်ထားခင်ဆိုရင် ဒီမှာ မိဘအနှောင်အဖွဲ့ရော မောင်နှမမှာ မရှိ
တဲ့ အတွက် အလုပ်ကို ဇောက်ချပြီး လုပ်နိုင်မယ်လေ။ မိသားစု အရေးမ
ရှိတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်လား’

‘အဲ့ဒါ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ သက်ထားခင်’

‘သက်ထားက လားရှိုးကို သွားရမှာ မဟုတ်လား’

‘အင်းလေ’

‘ရန်ကုန်နဲ့ အဝေးကြီးနော်’

‘အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ သက်ထားခင်။ လခ ကောင်းကောင်း ရပြီး မင်းအတွက် ဗဟု သုတရမှာ ပဲ။ ဆရာကတော့ လက်ခံစေချင်တယ်’

သက်ထားခင်က ခပ်ထွေထွေလေး ဖြစ်နေသည် ။ သက်ထားခင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မပြတ်မသား ဖြစ်နေသည် ကို သိ၍ ဆရာက ဖိအားထပ်ပေ၍ တိုက်တွန်းလိုက်သည် ။

‘တွေဝေမနေနဲ့ သက်ထားခင်။ ဒီအလုပ်ကို မင်း လက်ခံသင့်တယ်။ လုပ်ကြည့်ပေါ့။ အဆင်မပြေရင် ပြန်လာလို့ ရတာပဲ’

‘ဆရာက သင့်တော်တယ်ဆိုရင် သက်ထား လုပ်ပါ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ဆရာက သူ့ကို အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘ကဲ ပြန်တော့။ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ထား။ လာဘ်ဦးကို မပယ်တာ မင်းအတွက် ကောင်းပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ သက်ထား ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်’

‘ကောင်းပြီ’

သက်ထားခင်က ဆရာကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည် ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဦးလေး မုဆိုးဖိုကို ထိုအကြောင်းပြောပြသည် ။ ကလေးလေးယောက်နှင့် ရုန်းကန်နေရသော ဦးလေးအတွက် သက်ထားခင်က ဝမ်းသာစရာစကားကို အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ပြောပြသည် ။

‘လေးလေးရေ သက်ထား အလုပ်ရခဲ့ပြီ’

‘ဟုတ်လား ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လဲ’

‘ဒီရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ လားရှိုးကို သွားရမှာ ’

‘လားရှိုးကိုတောင် သွားရမှာ ဟုတ်လား။ အဝေးကြီးပဲ’

‘ဝေးတော့ ဝေးတယ်။ ဆရာက သက်ထားကို သွားစေးချင်တယ်။ အလုပ်ရှင်ကလည်း သူ့မိတ်ဆွေတဲ့ ။ ဒါကြောင့် သက်ထား အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီ’

‘အဝေးကြီးကို သွားရမှာ စိတ်မချဘူးကွယ်’

‘အလုပ်ရှိရာ သွားရမှာ ပေါ့ လေးလေးရယ်။ သက်ထား အလုပ်မြန်မြန်ရတော့ အိမ်ကို ထောက်ပံ့နိုင်တာပေါ့’

‘ထောက်ပံ့တာထက် သက်ထားကို အဝေးကြီး လွှတ်ရမှာ စိတ်မချဘူး’

‘ဆရာရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ စိတ်မချစရာ မရှိပါဘူး လေးလေးရယ်’

‘အင်း တူမကြီးက ပြောပြီးဆိုပြီးဆိုတော့ ဖျက်ရမှာ မကောင်းရင် သွားလိုက်ပေါ့ကွယ်။ အဆင်မပြေရင်တော့ ချက်ချင်း ပြန်လာပါ’

‘စိတ်ချပါ လေးလေး’

‘မမသက်ထား သွားရင် အေးမာတို့ ပျင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပါ’

ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ အေးမာက စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာ ညှိုးညှိုး
လေးနှင့် ပြောသည်။ ။

‘မမသက်ထား တာဝန်ပြီး ပြန်လာတော့ အတူတူနေရမှာ ပဲ အေးမာ
ရယ်’

‘အဲ့ဒါ အကြာကြီး ကြာဦးမှာ လေ’

‘မမသက်ထား အလုပ်ရတာကို ဝမ်းသာစမ်းပါ အေးမာရယ်။ အေး
မာတို့ လိုချင်တာတွေကို မမသက်ထား ဝယ်ပေးလို့ ရတော့မှာ လေ’

‘အင်း အဲ့ဒါတော့ ဟုတ်တယ်နော်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ အေးမာရယ်။ အဝတ်အစားလှလှလေးတွေ ဝယ်ဝတ်
ဖို့ ရော မုန့်ဖိုးပါ မမသက်ထားက ပေးမှာ ပေါ့’

အေးမာ ကျေနပ်စေရန် သက်ထားခင်က ချောမော့ ပြောလိုက်သည်
။

‘မမသက်ထား ခရီးသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရဦးမှာ ။ အေးမာ ကူလိုက်ပေး
နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သက်ထားခင်က ခဏတဖြုတ် နားလိုက်ပြီး ခရီးသွားရန် အဝတ်အ
စားနှင့် အသုံးအဆောင်တွေကို စတင် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းဆရာဆီသို့ သက်ထားခင် သွားပါသည်။ ။
ဆရာက သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ခရီးထွက်ရမည့်အကြောင်းကို ပြောသည်

။

‘သက်ထားရေ မင်းအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ပါ သူတို့ စီစဉ်ပေးမယ်။ သန်ဘက်ခါ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ထားတော့။ မင်းလာမယ်ဆိုလို့ ဟိုလူ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာနေတယ်’

‘ဟုတ်လား ဆရာ။ သက်ထားက ဘယ်လိုလူမျိုး လုပ်ရမှာ လဲဟင်’

‘ဟိုရောက်တော့ သိမှာ ပေါ့ကွယ်’

‘သက်ထားက အတွင်းရေးမှူးအလုပ်ကို စာတွေ့ပဲ ရှိသေးတာ။ လက်တွေ့မလုပ်ဖူးသေးတော့ အဆင်ပြေပါ့မလား မသိဘူး’

‘ပြေမှာ ပါ သက်ထားရယ်’

‘ဦးလေးက သက်ထားကို လွှတ်ရမှာ စိတ်မချဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲကွယ်။ သက်ထားကို ခေါ်တဲ့ သူက ဆရာမိတ်ဆွေပါ။ လူကောင်းတွေမို့ သက်ထားကို ဆရာက လွှတ်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာစေတနာကို သက်ထားနားလည်ပါတယ်’

‘ဒါဆို ခရီးသွားဖို့ ပြင်ဆင်တော့လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

‘ဪ... သက်ထားကို ဟိုက ကြိုတင် ငွေတစ်သောင်းပေးလိုက်တယ်’

‘ရှင်’

သက်ထားခင်က တအံ့တဩဖြစ်သွားသည် ။

‘သက်ထား ဟိုကိုသွားကြည့်ပါ။ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာတွေနဲ့ တွေ့မှာ ပါ’

‘အဲ့ဒီလိုကြားရတာ သက်ထား၊ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ’

သက်ထားခင်က ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည် ။
ရန်ကုန်မှာ အလုပ်မရဘဲ အခက်အခဲတွေ့နေရသော သက်ထားခင် အ
လုပ်တစ်ခုကို ရလိုက်သည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းသာနေသည် ။

လေယာဉ်နှင့် သွားရမှာ မို့ သက်ထားခင်က လိုရာခရီးကို အချိန်တို
တိုနှင့် ရောက်မည်မို့ ကျေနပ်နေသည် ။

သူ့လုပ်အားခ ကြိုငွေထဲကနေ ဦးလေးကို ကန်တော့ပြီး မောင်နှမ
တွေကို မုန့်ဖို့ အနည်းငယ်စီပေးလိုက်သည် ။

‘သမီးရဲ့ အလုပ်ရှင်က သဘောကောင်းသားပဲ။ လုပ်ခကိုတောင် ကြို
ပေးတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ် လေးလေး။ သက်ထား လခပုံမှန်ရရင် လေးလေးတို့ ကို
လစဉ် ထောက်ပံ့မယ်နော်’

‘ရပါတယ်ကွယ်’

‘သက်ထားမရှိတုန်း လေးလေး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်’

‘အေးပါကွယ်။ လေးလေးတို့ က ဒီမှာ မိသားစုနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ။ တစ်
ယောက်တည်း ခွဲပြီး အဝေးကြီးသွားရတဲ့ သက်ထားအတွက်ပဲ ပူတယ်’

‘သက်ထား အရွယ်ရောက်ပါပြီ။ သက်ထားအတွက် စိတ်ချပါ လေး
လေး’

မှာ တမ်းတွေ အထပ်ထပ်ခြွေပြီး သက်ထားခင် လားရှိုးမြို့သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။

လားရှိုးလေဆိပ်တွင် သူ့အား ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးနှင့် ကားတစ်စီးက စောင့်ကြိုနေပါသည်။ သူ့အား လာကြိုသော ကားနှင့် သက်ထားခင်က လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

တောင်ကုန်းတွေ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ လျှိုမြောင်းတွေနှင့် သာယာလှပနေသော လားရှိုးမြို့ရဲ့ အလှကို ခံစားရင်း ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲသို့ သက်ထား ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ။

ကြီးမားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ယာဉ်မောင်းက ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

‘ရောက်ပါပြီ။ မမလေး’

သက်ထားခင်ကို တလေးတစားနှင့် ရိုသေစွာ ပြောကာ ဖွင့်ပေးလာသော ကားတံခါးကနေ သက်ထားခင်က ဆင်းလိုက်သည်။ ။

လှေကားငါးထစ်ကို တက်ပြီး အိမ်ကြီးရဲ့ အဝင်ပေါက် ရောက်သည့် အခါ ခပ်ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိသော မိန်းမကြီးက ပြုံးချိုသော မျက်နှာနှင့် စောင့်ကြိုနေသည်။ ။

‘မမလေးကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါတယ်’

သက်ထားခင်က သူ့ကို တလေးတစား ပြုနေသဖြင့် မနေတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာ သက်တင်စိုး စောင့်နေပါတယ်’

သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်သော အလုပ်ရှင်သည် သက်တင်စိုးဆိုတာသိ

၍ သက်ထားခင်သည် အဒေါ်ကြီးခေါ်ဆောင်သော နေရာဆီသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ။

သစ်လွင်ခြင်းမရှိသော်လည်း တန်ဖိုးရှိ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေနှင့် ပြည့်စုံနေသော အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း စာကြည့်ခန်းသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ။

စာကြည့်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သည် နှင့် အဒေါ်ကြီးက ရပ်သွားသည်။ ။ သက်ထားခင်ကလည်း ရပ်လိုက်ပါသည်။ ။ အဒေါ်ကြီးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည့်အတွက် အထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ။

‘လာပါ။ မသက်ထားခင်’

အခန်းထဲက ကြည်လင်ပြတ်သားသောအသံနှင့် လှမ်း၍ ကြိုဆိုလိုက်သော အသံရှင်ထံသို့ သက်ထားခင်ရဲ့ အကြည့်က ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ ။

အသက်သုံးဆယ်ပင် ပြည့်တတ်ပုံမပေါ်သေးသော ယောက်ျားပီသသော ဥပဓိရုပ်ရှိသည့် လူရေသန့်တစ်ယောက်ကို သက်ထားခင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

‘ဒီမှာ လာထိုင်ပါ မသက်ထားခင်’

သက်ထားခင်က ထိုသူရှိနေသော နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်တော်က ဒေါက်တာသက်တင်စိုးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကိုအလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘မသက်ထားခင်နဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ’

ငယ်ရွယ်ချောမောလှပသော သက်ထားခင်ကိုကြည့်ပြီး သည် အလုပ်မှာ သက်ထားခင် မြဲပါ့မလားဟု သက်တင်စိုးရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်သွားသည်။ ။

‘ကျွန်မဟာ ပထမဦးဆုံး ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်တဲ့ အတွက် အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ စိတ်ကျေနပ်အောင် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးမှာ ပါ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ မသက်ထားခင်၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာက စိတ်ရှည်ပြီး စာနာစိတ်ရှိတဲ့ သူကိုပါ’

‘ကျွန်မလုပ်ရမယ့်အလုပ်နဲ့ အဲ့ဒါတွေ ပတ်သက်နေလို့ လားဟင်’

‘မသက်ထားခင် နားလည်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ၊ ဒေါက်တာရဲ့ ရုံးခန်းက ဒီမှာ ပဲလား’

‘ မဟုတ်ဘူး ၊ မသက်ထားခင်၊ မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူး ’

‘ဟင်... ဒါဆို ဘယ်သူ့အတွက် ဆရာက အလုပ်ခန့်လိုက်တာလဲ’

‘ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင် ဦးသာမြိုင်အတွက်ပါ’

သက်ထားခင်က သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာ ဦးသာမြိုင်ကို မတွေ့ရသေးဘဲ ဒေါက်တာသက်တင်စိုးနှင့် တွေ့နေရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ တွေးတောစရာတွေ ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ကျွန်မ သူနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးလား’

‘တွေ့လို့ မရသေးဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်’

‘မသက်ထားခင်ကို သူ လုံးဝမသိသေးလို့ ပါ’

‘ဟင်... ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာ ဦးသာမြိုင်ဆို...’

‘သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က ခန့်လိုက်တာပါ’

‘သူက ဘာလို့ ကိုယ်တိုင် မခန့်တာလဲဟင်’

‘သူက ဘာကိုမှ မသိသလို စိတ်ဝင်စားခြင်းလဲ မရှိလို့ ပါ’

‘ဟင်... စိတ်မဝင်စားဘဲ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲဟင်’

သက်တင်စိုးရဲ့ စကားတွေကို နားမရှင်း၍ သက်ထားခင် စိတ်ရှုပ်နေသည် ။ စိတ်ရှုပ်ခြင်းရဲ့ သင်္ကေတအဖြစ် မျက်နှာလေးကပါ မကြည်မလင် ရှိခဲ့နေသည် ။

‘မသက်ထားခင် နားရှင်းသွားအောင် ကျွန်တော် အစအဆုံး ရှင်းပြပါ့မယ်’

‘ဦးသာမြိုင်ဟာ ရှင်ရက်နဲ့ သေနေတာနဲ့ မခြားပါဘူး၊ သူဟာ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငူငေါင်ပြီး စားချိန်သောက်ချိန် အိပ်ချိန်တောင်မသိဘဲ အမြဲတမ်း တွေဝေငေးမော နေတဲ့ သူပါ’

‘ဒါဆို အလုပ်လုပ်ဖို့ ရော စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်...’

‘အဲဒါဆို အလုပ်ရှင်ကမှ စိတ်မဝင်စားရင် ကျွန်မ ဘာအလုပ်ကို လုပ်

ရမှာ လဲ’

‘အဲဒါ အဓိကအချက်ပဲ မသက်ထားခင်’

‘ရှင်...’

သက်ထားခင်က သက်တင်စိုးကို မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ ဦးသာမြိုင်ကို အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားလာအောင် မသက်ထားခင် လုပ်ရလိမ့်မယ်’

‘မဖြစ်နိုင်တာရှင်’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မသက်ထားခင်’

‘အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားတော့တဲ့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ရမှာ အတော်မလွယ်တဲ့ အလုပ်ပါ’

‘ခက်တော့ ခက်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်လို့ ရပါတယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ’

‘ဦးသာမြိုင်က ကျောက်မျက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်စိတ်ဝင်စား လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ သူပါ။ ဗ ဟု သုတရှိသလို သိပ်ကိုလည်း အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ သူပါ’

သူဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိုးကုတ်မှာ ကျောက်တူးရင်းနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့တယ်။ သူ အသက်ကြီးလို့ နားတဲ့ အချိန်မှာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံရဲ့ ဗဟု သုတကို ကိုယ်တိုင် ရေးသားပြီး စာအုပ်ထုတ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိခဲ့တယ်...။

‘ပထမဦးဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ဒုတိ

ယစာအုပ်ကို အစပျိုးပြီးမှ ဆက်မရေးဘဲ ပစ်ထားလိုက်တယ်’

‘ဘာလို့ ပစ်ထားလိုက်တာလဲဟင်’

သက်ထားခင်က စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးသည်။

‘ဒီလိုပါ မသက်ထားခင်၊ ဦးသာမြိုင်ဟာ သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးကို သိပ်ချစ်တဲ့ သူပါ။ သူတို့ မိသားစု နေဖို့ ဆိုပြီး မန္တလေးမှာ ဟိုတယ်နီးပါး ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဆောက်ခဲ့တယ်’

‘ဟုတ်လား သူ့မိန်းမက အဲဒီမှာ နေတာလားဟင်’

‘ကျွန်တော် အားလုံးကို ရှင်းပြပါမယ်။ သည်းခံပြီးနားထောင်ပါ မသက်ထားခင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဒေါက်တာ’

‘ဒေါက်တာလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဗျာ။ ကိုသက်တင်စိုးဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကိုလည်း သက်ထားခင်လို့ ခေါ်ပါ’

သက်ထားခင်ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သက်တင်စိုးက ပြုံးလိုက်သည်။
။ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော သက်ထားခင်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ခံစားသွားရသည် ဆိုတာကို သိလိုက်သည်။

သက်တင်စိုးက သက်ထားခင်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်သိမ်းကာ စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

‘ဦးသာမြိုင်ဟာ သိပ်ချစ်တဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးကို တစ်ပြိုင်တည်း ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ ရူးမတတ် သေမတတ် ခံစားခဲ့ရတယ်’

‘ရှင်... ဆုံးရှုံးခဲ့တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ မိုးကုတ်က အပြန် ဇနီးနဲ့ သမီးက ကားမှောက်ပြီး

သေဆုံးခဲ့တယ်’

‘ဖြစ်ရလေရှင်’

‘ဒါကြောင့် မိုးကုတ်မှာ မနေတော့ဘဲ လားရှိုးမှာ လာပြီး အချေခြံတယ်။ မန္တလေးက အိမ်ကြီးကိုလည်း ပစ်ထားလိုက်တယ်’

‘ဦးသာမြိုင်ရဲ့ အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာနော်’

‘သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူနှစ်ယောက် မရှိတော့တဲ့ အတွက် လောကကြီးမှ သူနေရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်လိုက်တယ်’

‘အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာဆိုတာကို ကြောက်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးမစီရင်ပေမယ့် သူ့ဘဝကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အားလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်တော့ဘဲ အတင်းကျွေးမှ စား၊ အတင်းအိပ်ခိုင်းမှ အိပ်၊ အဲ့လိုဖြစ်သွားတယ်...

အားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ လောကကြီးမှာ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိတော့ဘူးလို့ ခံယူလိုက်တယ်’

‘ဒါကြောင့် မင်းဆရာဆီက မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိရလို့ မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်’

‘ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဘယ်လိုနားလည်ထားလို့ ပါလဲ’

သက်ထားခင်က သက်တင်စိုးကို ခပ်ရဲရဲပင် ပြန်မေးလိုက်သည် ။

‘မင်းဟာ သဘောကောင်းတယ်။ စိတ်ရှည်တယ် စာနာသနားတတ်တယ်ဆိုတာကိုလေ’

‘တကယ်တော့ အဲ့ဒါတွေက အတွင်းရေးမှူးနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့

အကြောင်းတွေပါ ကိုသက်တင်စိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ် အတွင်းရေးမှူးအလုပ်နဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ အခု သက်ထားခင်လုပ်ရမှာ လည်း အတွင်းရေးမှူးအလုပ်နဲ့ အနည်းအကျဉ်း သာ သက်ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမှာ ပါ’

‘ဦးသာမြိုင် အချိန်မှန်မှန်စားဖို့ ဆေးသောက်ဖို့ အိပ်ဖို့ အတွက်ပါ သက်ထားခင်က တာဝန်ယူပေးရမယ်။ သူနာပြုသဘောပေါ့’

‘အဲ့ဒီလို အလုပ်မျိုးကို သူနာပြုတစ်ယောက်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မက ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး’

‘နေဦး ကျွန်တော် စကားပြောတာ မှားသွားတယ်။ သက်ထားခင်က သူနာပြုတစ်ယောက်လို လုပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားသမီးက မိဘကို ဂရုတစိုက် ပြုစုတဲ့ ပုံစံပေါ့’

‘ပြီးတော့ ဦးသာမြိုင် စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး တစ်နေ့ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ရေးနိုင်အောင် သက်ထားခင်က ကြိုးစားပေးပါ။ သဘောက တော့ ဘာကိုမှ လုပ်စရာ စိတ်ဝင်စားစရာမရှိဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေတဲ့ ဦးသာမြိုင်ကို စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခု ဖန်တီးလိုက်တာပဲ’

‘အဲ့ဒါတွေ ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး’

‘ကြိုးစားကြည့်ပါလို့ ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းဆိုပါတယ်’

‘အင်းလေ။ ရောက်ပြီးတဲ့ နောက်တော့ ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ် ။ အောင်မြင်မယ် မအောင်မြင်ဘူးတော့ မသိဘူးပေါ့နော်’

‘ကြိုးစားကြည့်မယ်ဆိုတာနဲ့ ပဲ သက်ထားခင်ကို ကျွန်တော် အများကြီး ကျေးဇူးတင်နေပါပြီဗျာ’

‘ကဲ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ရှိလို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ သက်ထားခင်
လည်း နားပါ။ အေးအေးဆေးဆေးမှ ဘာဦးသာမြိုင်နဲ့ တွေ့လိုက်ပါ
နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျွန်တော် ညနေကျရင် လာခဲ့ပါမယ်။ ဒေါ်ထွေးကို လိုအပ်တာပြော
ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

စာကြည့်ခန်းထဲက နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာသည် ။ သက်တင်စိုး
က ဒေါ်ထွေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။
